

Kort verslag Concert Toonkunst – Bergstraat – Honegger

Het was een spannende gebeurtenis zoals Toonkunst het oratorium 'Le Roi David' zaterdag 7 november j.l in de Wageningse Johannes de Doperkerk over het voetlicht bracht. Een beschrijving van het concert kan er slechts een zijn in grote waardering en bewondering. Waardering voor het feit af te durven wijken van het gangbare pad van programmering. Bewondering voor de transparantie en de franse (of moeten we zeggen Zwitserse) klankkleur, die werd bereikt. Dat was niet in de laatste plaats te danken aan de orkestbezetting. Deze in feite oorspronkelijke, kleinere, maar zeer originele instrumentatie geeft een koor, zeker in de Bergstraatkerk, veel meer kans gehoord te worden. Hoewel Honegger's werk overall in de wereld regelmatig wordt uitgevoerd mag je het voor een koor gerust een sprong in het diepe noemen. Melodie, ritme, samenklank en klankkleur wijken af van het traditionele idioom. Daarom was het verstandig van dirigent Patrick van der Linden voor aanvang iets te vertellen over het stuk, belangrijker nog, korte fragmenten te laten horen om die in de juiste context te plaatsen. Ook van de luisteraar wordt een andere luisterhouding gevraagd. Muziek beluisteren is ook iets wat je moet leren. Niet alle muziek bestaat uit terugkerende refreinen of makkelijk te onthouden deuntjes. Maar dat gemis werd ruimschoots goedge maakt door de voortdurend onderhouden spanning en de verrassende contrasten tussen orkestrale tussenspelen, solisten, spreekstem en koor, soms alle tegelijk. Een filmregisseur zou zich er niet voor hoeven schamen met deze muziek voor de dag te komen. Zoals deel 6, Cortège, met z'n angstaanjagende klankschildering van een naderend leger. Of deel 16, de dans voor de Ark. Misschien dat hier de technische problemen, vooral in ritmisch opzicht, het koor behoorlijk parten speelden, geholpen door de toch al zo ruime akoestiek. Maar de overheersende indruk was die van een zeer geconcentreerd, zeer accuraat zingend koor, dat zich dapper over de problemen van ritme en intonatie had weten heen te zetten. Prachtig bijv. was de aansluiting van sopranen en alt in het Alleluja op de lange lijnen van de solisten. De slanke, heldere kwaliteit van de koorklank is uitgebouwd en een stukje handelskenmerk geworden van Toonkunst. Sopraan Wendy Roobol en alt Carina Vinke bewezen beide hun opera-achtergrond. Wat een heerlijke, ingeleefde presentaties en wat bijzonder om het te horen in zo'n klankdecor – waar immers vinden we piano, harmonium en celesta samen in dezelfde bezetting?! Frank Fritschy bewees opnieuw tot de top van de kaste der tenoren te behoren. Niet onvermeld mag worden de grote rol van verteller Math Dirks. In onberispelijk Frans bewees hij zijn inlevingsvermogen en zijn achtergrond als zanger. Alles in de rustige en duidelijke slag van dirigent Patrick van der Linden, die en het moeilijke stuk door en door kende en nergens twijfel liet bestaan over zijn bedoelingen.

Cees Mobach